

KUPOHOLIČARKA I BEBA

Sofi Kinsela

Prevela
Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

Sophie Kinsella
Shopaholic & Baby

Za Oskara

Copyright © Sophie Kinsella

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Prevod posvećen
mojoj Beki*

ZAHVALNICE

Želim da zahvalim Lindi Evans, Lori Šerlok i mnoštvu divnih ljudi iz *Transvorlda* – ima ih suviše da bih ih sve mogla nabrojati, ali im dugujem iskrenu zahvalnost.

Želela bih da zahvalim i mom sjajnom i pouzdanom agnetu Araminti Vajtli, bez koje ne bih mogla da radim. Ogromno hvala i Lizi Džons, Lusindi Kuk, Niki Kenedi, Semu Idenborou, Valeri Hoskins i Rebeki Votson.

Kao i uvek, veliki pozdrav upravi i mojoj sve brojnijoj porodici: Henriju, Frediju, Hjugu i Oskaru. I naravno, gospodinu Patriku Plonkington-Smitu, bez kojeg ovi izrazi zahvalnosti ne bi bili potpuni.

I konačno, hvala pravom „najboljem svetskom“ akušeru, Niku Vejlsu, koji mi je pomagao prilikom poslednjeg porođaja – i „najboljoj svetskoj“ babici, Mišel Von.

KENET PRENDERGAST

Prendergast de Vit Konel

Finansijski savetnici

Forvard haus

Haj Holborn 394

London WC1V 7EX

Gospođa R. Brendon

Majda vejl menšns 37

Majda vejl

London NW6 0YF

30. jul 2003.

Draga gospođo Brendon,

Bilo mi je zadovoljstvo što sam pre nekoliko dana imao priliku da upoznam vas i Luka, i unapred se radujem ulozi vašeg porodičnog finansijskog savetnika.

Upravo radim na pripremama u vezi sa starateljskim fondom vašeg nerođenog deteta. Blagovremeno ćemo porazgovarati o tome kakve biste investicije vi i vaš muž želeli da preduzmete u bebino ime.

Očekujem da ćemo se narednih meseci bolje upoznati; molim vas, ne oklevajte da mi se obratite sa bilo kakvim pitanjem, ma koliko beznačajnim.

S poštovanjem,

Kenet Prendergast,

Specijalista za porodične investicije

KENET PRENDERGAST

Prendergast de Vit Konel
Finansijski savetnici
Forvard haus
Haj Holborn 394
London WC1V 7EX

Gospođa R. Brendon
Majda vejl menšns 37
Majda vejl
London NW6 0YF

1. avgust 2003.

Draga gospođo Brendon,

Zahvaljujem na vašem pismu. Što se tiče vašeg pitanja – da, na bebinom će računu postojati mogućnost prekoračenja – mada, prirodno, ne očekujem da će biti iskorišćena!

S poštovanjem,

Kenet Prendergast,
Specijalista za porodične investicije

KENET PRENDERGAST

Prendergast de Vit Konel
Finansijski savetnici
Forvard haus
Haj Holborn 394
London WC1V 7EX

Gospođa R. Brendon
Majda vejl menšns 37
Majda vejl
London NW6 0YF

7. avgust 2003.

Draga gospođo Brendon,

Zahvaljujem vam na pismu.

„Telepatska poruka“ koju ste nedavno dobili od svog nerođenog deteta vrlo je zanimljiva. Međutim, plašim se da u ovoj fazi nije moguće iskoristiti prekoračenje računa. Čak ni u slučaju da, kako vi kažete, „beba to želi“.

S poštovanjem,

Kenet Prendergast,
Specijalista za porodične investicije

PRVO POGLAVLJE

Dobro. Ne paniči. Sve će biti u redu. Naravno da hoće.

Naravno da hoće.

„Možete li da podignete bluzu, gospođo Brendon?“ prijatnim, profesionalnim tonom kaže doktorka u kabinetu za ultrazvuk. „Moram da vam namažem stomak gelom, pre nego što počnemo pregled.“

„Naravno!“, odgovaram, ne mičući se. „Problem je samo u tome što sam malčice... nervozna.“

Ležim na krevetu u bolnici *Čelsi i Vestminster*, sva ustreptala od iščekivanja. Za koji minut, Luk i ja ćemo videti svoju bebu na ekranu, prvi put otkad je bila samo sićušna tačkica. Još ne mogu da verujem. Zapravo, još nisam sasvim shvatila ni da sam trudna. Za devetnaest nedelja, ja, Beki Brendon, devojачko prezime Blumvud... postaću majka. *Majka!*

Inače, Luk je moj muž. U braku smo tek nešto više od godinu dana, a ovo je stoprocentno beba sa medenog meseca! Putovali smo svuda uzduž i popreko za vreme medenog meseca, ali smo zaključili da smo je začeli u prelepom odmaralištu u Šri Lanki koje se zove Unavatuna. Puna je orhideja i bambusa, i ima predivan pogled.

Unavatuna Brendon.

Gospođica Unavatuna Orhideja Bambus Brendon.

Hmm. Nisam sigurna šta bi mama na to rekla.

„Moja supruga je imala manju nezgodu u početku trudnoće“, objašnjava Luk, koji sedi kraj kreveta. „Zato je malo nervozna.“

On mi toplo steže ruku, a ja mu uzvraćam stiskom. U mojoj knjizi o trudnoći, *Devet meseci vašeg života*, piše da treba da uključite svog partnera u sve aspekte trudnoće, inače će se osećati povređenim i odbačenim. Zato uključujem Luka koliko god je to moguće. Na primer, sinoć smo zajedno gledali moj novi de-ve-de s vežbama, *Zategnite ruke u trudnoći*. Doduše, on se usred vežbi setio da mora da telefonira i dosta je propustio – ali važno je da se ne oseća odbačenim.

„Imali ste nezgodu?“ Doktorka načas prestaje da kucka po tastaturi kompjutera. „Pala sam dok sam za vreme oluje tražila sestru po planini“, objašnjavam. „Tada još nisam znala da sam trudna. Zato se bojim da sam možda povredila bebu.“

„Shvatam.“ Doktorka me ljubazno gleda. Smeđa kosa prošarana sedim vlasima na temenu joj je skupljena u punđu, iz koje viri olovka. „Pa, bebe su prilično otporna bića. Hajde da pogledamo, hoćemo li?“

Eto ga. Trenutak o kojem razmišljam već nedeljama. Dižem bluzu i posmatram svoj nabrekli stomak.

„Da li biste mogli malo da sklonite te ogrlice?“, dodaje ona. „Stvarno ih imate dosta!“

„To su posebne ogrlice.“ Dok ih sklanjam, one zveckaju. „Ovo je astečki simbol majčinstva, a ovo trudnički kristal... a ovaj zvončić umiruje bebu... a ovo je porođajni kamen.“

„Porođajni kamen?“

„Ako pritisnete njime jedno mesto na dlanu, otklanja porođajne bolove“, objašnjavam. „Maori ga još od davnina koriste.“

„Mm-hmm.“ Doktorka diže obrvu i cedi mi nekakav prozirni gel na stomak. Blago se mršteći, prislanja mi ultrazvučnu sondu na kožu, a na ekranu se istog trenutka pojavljuje mutna crno-bela slika.

Zastaje mi dah.

Ovo je naša beba. U meni. Gledam u Luka, a on kao opčinjen zuri u ekran.

„Ovo su četiri srčane komore...“, doktorka prelazi sondom po mom stomaku, „... a sada vidimo ramena...“ Pokazuje na ekran a ja poslušno škiljim, mada, da budem iskrena, ne vidim nikakva ramena, samo maglovite obline.

„Evo ruke... jedne šake...“ Mršteći se, ona začuti.

U ambulanti vlada tišina. Osećam kako me hvata panika. Eto zašto se mršti. Beba ima samo jednu ruku. Znala sam.

Odjednom u meni raste talas zaštitničke ljubavi. Oči mi se pune suzama. Nije važno što naša beba ima samo jednu ruku. I takvu je volim. Volim je još više. Luk i ja ćemo je voditi svuda po svetu, kod najboljih lekara i ulagati novac u istraživanja, i samo neka se neko usudi da je popreko pogleda.

„... pa druga ruka...“ Doktorkin glas mi prekida misli.

„Druga ruka?“ Zabezegnuto gledam. „Ima dve ruke?“

„Pa... da.“ Doktorka izgleda začuđena mojom reakcijom. „Pogledajte, vide se ovde.“ Ona pokazuje ekran i, na svoje zaprepašćenje, uspevam da razaznam sićušne, koštunjave prste. Ima ih deset.

„Izvinite.“ Gutam knedlu, brišući oči papirnom maramicom koju mi je pružila. „Ovo je veliko olakšanje.“

„Koliko vidim, sve je sasvim u redu“, umiruje me ona. „I ne brinite, u trudnoći je normalno biti preosetljiv. To je zbog tih silnih hormona.“

Stvarno. Svi stalno pričaju o tim hormonima. Kao Luk sinoć, kad sam se rasplakala zbog jedne televizijske reklame s kućetom. *Nisam* preosetljiva, sa mnom je sve u redu. Samo je reklama bila tužna.

„Evo ga.“ Doktorka ponovo kuca po tastaturi, a zatim mi pruža niz crno-belih slika, koje izlaze iz štampača. Zurim u jednu od njih – i stvarno se vide obrisi glave. Ima mali nosić i usta, i sve ostalo.

„Pregleda je završen.“ Ona se okreće u stolici. „Sada mi još samo recite želite li da saznate pol bebe?“

„Ne, hvala“, s osmehom odgovara Luk. „O tome smo već vrlo opširno razgovarali, zar ne, Beki? Oboje smatramo da bi to pokvarilo čaroliju.“

„U redu“, smeši se doktorica. „Ako ste tako odlučili, neću vam ništa reći.“

Neće nam ništa reći? To znači da je ona već videla kojeg je pola beba. Mogla bi sad da nam kaže!

„Pa nismo baš odlučili, zar ne?“, kažem. „Ne konačno.“

„Pa... pa jesmo, Beki.“ Luk izgleda iznenađeno. „Zar se ne sećaš? Razgovarali smo o tome celo veče i složili se da želimo da to bude iznenađenje.“

„A da, jesmo.“ Ne mogu da odvojim pogled od mutne bebine slike. „Ali mogli bismo i sad da se iznenadimo! I to bi bila čarolija!“

Dobro, možda i nije tako. Ali zar ga ne muči znatiželja?

„Da li stvarno to želiš?“ Dižući pogled, vidim razočarenje na Lukovom licu. „Da saznaš odmah?“

„Pa...“, kažem oklevajući. „Ne, ako ti ne želiš.“

Poslednje što želim jeste da razočaram Luka. Otkad sam saznala da sam trudna, tako je dobar i pažljiv prema meni. Odnedavno su mi se javili i ti neobični prohtevi – kao na primer, neki dan sam odjednom poželela ananas i ružičasti kardigan. A Luk me je odveo u radnju da kupim i jedno i drugo.

On upravo zausti da nešto kaže kad mu zazvoni mobilni. Vadi ga iz džepa, ali doktorica diže ruku.

„Izvinite, ovde ne smete da razgovarate.“

„U redu.“ Gledajući u ekran, Luk se mršti. „To je Ijan. Moram da mu se javim.“

Ne moram da pitam koji Ijan. Svakako Ijan Viler, glavna zverka za marketing u *Korporaciji Arkodas*. Luk ima sopstvenu kompaniju za odnose s javnošću, *Brendon komunikacije*, a *Arkodas* je njegov novi veliki klijent. To što je počeo da radi za njih bio je veliki uspeh i ogroman napredak za njegovu firmu – već je zaposlio mnogo novih ljudi i planira da otvori gomilu novih predstavništava u Evropi.

Dakle, u *Brendon komunikacijama* sve ide sjajno. Ali, kao i obično, Luk radi od jutra do sutra. Nikada nisam videla da tako obleće oko nekoga. Ako ga Ijan Viler nazove on mu se uvek, *uvek* javlja u roku od pet minuta, bez obzira je li to usred sastanka, ili usred večere, ili čak usred noći. Kaže da mu je posao da pruža usluge i da je *Arkodas* njegov megaklijent, i da ga za to plaćaju.

Mogu samo da kažem da će, ako se Ijan Viler javi za vreme mog porođaja, telefon leteti pravo kroz prozor.

„Imate li ovde neki fiksni telefon?“, pita Luk doktoricu. „Ako nemaš ništa protiv, Beki...“

„U redu je“, odmahujem rukom.

„Pokazaću vam“, kaže doktorica ustajući. „Odmah se vraćam, gospođo Brendon.“

Oboje izlaze, a vrata se za njima zatvaraju.

Sama sam. Kompjuter je još uključen. Ultrazvučna sonda stoji kraj monitora.

Samo ću pružiti ruku i...

Ne. Ne budi smešna. Ne umem čak ni da koristim sondu. A osim toga, to bi pokvarilo čaroliju. Ako Luk želi da čekamo, onda ćemo čekati.

Meškoljim se na ležaju i zagledam nokte. Umem ja da čekam. Naravno. Mogla bih...

O *bože*. Ne, ne mogu. Ne do decembra. A sonda mi stoji tu pred nosom... i nema nikoga... samo ću malo virnuti. Na brzinu. I neću reći Luku. Ipak ćemo se iznenaditi na porođaju – samo što se ja neću baš *toliko* iznenaditi. Upravo tako.

Naginjem se, i uspevam da dohvatim sondu. Prisanjam je na stomak – i mutna slika se ponovo pojavljuje na ekranu.

Uspela sam! Sad samo još treba malčice da je pomerim, da pronađem ključno mesto... Mršteći se od napetosti prelazim sondom po stomaku, okrećući je tamo-amo, izvijajući vrat da vidim ekran. Ovo je mnogo lakše nego što sam mislila! Možda bi trebalo da radim sa ultrazvukom. Očigledno sam prirodno...

Evo glave. Auh, ogromna je! A ovo je sigurno...

Ruka mi se skamenila i zastaje mi dah. Upravo sam videla. Videla sam pol naše bebe!

Dečak je!

Slika nije baš tako jasna kao kod doktorke – ali ipak, nema greške. Luk i ja ćemo dobiti sina!

„Zdravo“, kažem ekranu, pomalo promuklim glasom. „Zdravo, dečkiću moj!“

Ne mogu da zaustavim suze. Imamo prelepog sina! Oblačiću mu slatke pantalonice i kupiću mu mali auto, a Luk će moći s njim da igra kriket i zvaćemo ga...

O bože. Koje ćemo mu ime dati?

Pitam se bi li se Luku dopalo ime Birkin. Onda bih mogla da mu kupim torbicu za dečju opremu s tim imenom.

Birkin Brendon. To je stvarno *kul*.

„Čao, bebice“, tepam velikoj okrugloj glavi na ekranu. „Želiš li da se zoveš Birkin?“

„Šta to *radite*?“ Čuvši doktorčin glas, poskočila sam. Ona stoji na vratima s Lukom. Izgleda užasnuto. „To je bolnički aparat! Ne smete ga dirati!“

„Izvinite“, kažem, otirući oči. „Ali *moral*a sam još malo da pogledam. Luk, pričam sa našom bebom. Tako je... predivna.“

„Da vidim!“ Ozaren, Luk kreće ka meni, a doktorka ide za njim. „Gde je?“

Baš me briga hoće li Luk videti da je dečak i hoću li mu pokvariti iznenađenje. *Moram* ovo da podelim s njim.

„Pogledaj, evo glave!“, pokazujem mu. „Čao, dušo!“

„A gde je lice?“, pomalo zbunjeno pita Luk.

„Ne znam. S druge strane.“ Mašem rukom. „Mi smo ti mama i tata. I mi te mnogo, mnogo...“

„Gospođo Brendon“, prekida me doktorka. „Gledate svoju bešiku.“

Pa otkud sam mogla da znam da je to moja bešika? Baš liči na bebu.

Dok ulazimo u ginekološku ordinaciju, obrazi mi još gore. Doktorka mi je održala predavanje o tome kako sam mogla da naneseš štetu i sebi i njihovoj medicinskoj opremi, i uspeli smo da se izvučemo tek kad joj je Luk obećao veliku donaciju za skener.

A *sem toga*, rekla je da uopšte nisam bila ni blizu bebe. Tako da nije mnogo verovatno da sam pogodila pol. Hmpf.

Ali dok sedim u ordinaciji doktora Brejna, svog ginekologa-akušera, polako se razvedravam. Gospodin Brejn je vrlo prijatan čovek. Ima oko šezdeset godina, urednu sedu kosu i prugasto odelo, i miriše na staromodni losion za posle brijanja. A doneo je na svet hiljade beba, uključujući i Luka! Da budem iskrena, uopšte ne mogu da zamislim Lukovu majku, Elinor, kako se porađa, ali pretpostavljam da je i to nekako moralo da se desi. Čim smo shvatili da sam trudna, Luk je rekao da moramo da se raspitamo da li doktor Brejn još radi, jer je on najbolji u zemlji.

„Dragi moj dečaće“, kaže, toplo stežući Lukovu ruku. „Kako si?“

„Odlično.“ Luk seda kraj mene. „A kako je Dejvid?“

Luk je išao u školu sa sinom gospodina Brejna i uvek pita za njega kada se sretnemo.

Nastaje tišina dok gospodin Brejn razmatra to pitanje. To je jedino što me kod njega malčice živcira. Premišlja o svemu što kažete kao da je strahovito važno, dok vi zapravo samo ćaskate. Prilikom prošle posete priupitala sam ga gde je kupio kravatu, a on je razmišljao o tome čitavih pet minuta, a zatim telefonirao da pita ženu, i tako se isplela čitava priča. A ta glupa kravata mi se čak nije ni *sviđala*.

„Dejvid je dobro“, konačno kaže, klimajući glavom. „Pozdravlja te.“ Nastaje još jedna pauza, dok on gleda snimke sa ultrazvuka. „Vrlo dobro“, kaže napokon. „Sve je u redu. Kako se osećaš, Rebeka?“

„Oh! Dobro sam!“, odgovaram. „Drago mi je što je s bebom sve u redu.“

„Vidim da još radiš puno radno vreme.“ Gospodin Brejn gleda u moj karton. „Nije li to suviše naporno?“

Luk, koji sedi kraj mene, prigušuje smešak. Baš je prost.

„Pa...“ Smišljam kako da se izrazim. „Moj posao i nije *preterano* zahtevan zahtevan.“

„Beki radi za Luk“, objašnjava Luk. „Znate onu novu robnu kuću u Oksford stritu?“

„Aah.“ Gospodin Brejn obara pogled. „*Shvatam*.“

Kad god kažem ljudima gde radim, zbunjeno odvrte pogled ili promene temu, ili se prave da nikad nisu čuli za Luk. Što je nemoguće, jer o njemu već nedeljama sve novine pišu. *Dejli world* ga je juče nazvao „najvećom maloprodajnom propašću u istoriji Britanije.“

Jedina prednost zaposlenja u propaloj radnji jeste ta što mogu da izostajem koliko hoću i idem na preglede i na časove pripreme za porođaj. A i ako ne žurim natrag, niko neće primetiti.

„Siguran sam da će vam uskoro krenuti nabolje“, kaže on hrabreći me. „Pa, imate li još nekih pitanja?“

Duboko udišem. „Zapravo, gospodine Brejne, ja imam jedno pitanje.“ Oklevam. „Sad, pošto su rezultati sa ultrazvuka u redu, da li bismo smeli da... znate...“

„Naravno.“ Gospodin Brejn klima sa razumevanjem. „Mnogi parovi se uzdržavaju od seksa u početku trudnoće...“

„Nisam mislila na seks!“, iznenađeno kažem. „Mislila sam na kupovinu.“

„Kupovinu?“ Gospodin Brejn deluje zbunjeno.

„Nisam još ništa kupila za bebu“, objašnjavam. „Nisam htela da baksuziram. Ali ako je sve u redu, onda mogu da počnem još ovog popodneva!“

Ne mogu da sakrijem uzbuđenje. Čekala sam i čekala da počnem da kupujem stvari za bebu. A upravo sam pročitala da je otvorena božanstvena prodavnica dečje opreme u Kings roudu, *Bambino*. Zapravo, već sam uzela slobodno popodne samo da bih mogla da odem tamo!

Osećam Lukov pogled na sebi. Okrećući se, vidim da me s nevericom posmatra.

„Dušo, kako to misliš da 'počneš'?“

„Nisam još ništa kupila za bebu!“, kažem, braneći se. „Znaš da nisam.“

„Ali... zar nisi kupila majušni kućni ogrtač *Ralf Loren*?“ nabraja Luk na prste. „I drvenog konjića? I ružičasti kostim za vilu, s krilašcima?“

„To su stvari za dete koje je već *prohodalo*“, dostojanstveno odgovaram. „Nisam kupila ništa za *bebu*.“

Stvarno. Luk neće biti neki otac ako ne uviđa razliku.

„A šta ako bude dečak?“, pita Luk. „Hoćeš li mu ipak obući ružičasto vilinsko odelce?“

Zapravo, mislila sam ja da ga nosim. U stvari, već sam ga probala, i prilično je rastegljivo! Mada to nikad ne bih priznala Luku.

„Znaš, Luk, stvarno me iznenađuješ.“ Dižem glavu. „Nisam znala da imaš takve predrasude.“

Gospodin Brejn zbunjeno prati naš razgovor.

„Pretpostavljam da ne želite da saznate pol bebe?“, ubacuje se on.

„Ne, hvala“, odlučno kaže Luk. „Želimo da to bude iznenađenje, *zar ne*, Beki?“

„Hm... da.“ Nakašljavam se. „Osim ako vi smatrate, gospodine Brejne, da treba da ga saznamo iz opravdanih, neizbežnih, medicinskih razloga.“

Piljim u gospodina Brejna, ali on ne shvata poruku.

„Nipošto“, odgovara on smešeći se.

Prokletstvo.

Prolazi još dvadeset minuta pre no što izađemo iz ordinacije, od čega me oko tri minuta gospodin Brejn pregleda, a ostatak vremena se on i Luk prisećaju neke školske utakmice kriketa.

Trudim se da pristojno sedim i slušam – ali ne mogu da se obuzdam. Vrpoljim se od nestrpljenja. Hoću u *Bambino!*

Konačno se sastanak s doktorom Brejnom završava i izlazi-mo na prepune londonske ulice. Jedna žena gura staromodna dečja kolica *Silver kros*, a ja ih neupadljivo posmatram. Stvarno želim takva kolica, sa takvim super točkovima. Samo što ću ja uzeti ružičasta. Biće božanstvena. Ljudi će me zvati Devojka sa ružičastim kolicima. Mada ću, ako bude dečak, tražiti da ih prefarbaju u svetloplavo. Ne... akvamarin. I svi će reći...

„Jutros sam razgovarao s Džajlsom iz agencije za nekretnine“, kaže Luk, prekidajući mi misli.

„Stvarno?“ Uzbuđeno dižem pogled. „Ima li nešto...“

„Ništa.“

„O.“ Razočarana sam.

Trenutno živimo u prelepom stanu u kojem Luk stanuje već godinama. Predivan je, ali nemamo baštu, a u svim sobama su svetli tepisi. Tako da nije naročito pogodan dom za bebu. Zato smo ga pre nekoliko nedelja ponudili na prodaju i počeli da tražimo porodičnu kuću.

Problem je u tome što je stan odmah prodat. Ne bih da se hvalim, ali mislim da je to bilo zbog mog sjajnog stajlinga. Na sve strane sam stavila sveće, a u kupatilo bocu šampanjca na ledu i mnoštvo „otmenih“ detalja, kao što su programi iz opere i pozivnice na prestižne društvene događaje (koje sam pozajmila od svoje otmene prijateljice Suz). Tako da je bračni par odmah pozvao Karlsonove i dao im ponudu! I još plaćaju u kešu!

Što je sjajno – osim što ne znam gde ćemo sada stanovati. Nismo našli nijednu kuću koja nam se dopada, a agent nam stalno govori da je tržište „presušilo“ i da je izbor „jadan“, i jesmo li razmišljali o tome da nešto iznajmimo?

Ne želim da iznajmljujem stan. Želim da kupim predivnu novu kuću u koju ću doneti svoju bebu.

„Šta ako ne nađemo kuću?“, pitam, gledajući u Luka. „Šta ako ostanemo na ulici? Počeće zima! A ja ću tada biti u podmakloj trudnoći!“

Odjednom vidim sebe kako teškim korakom prolazim Oxford stritom dok hor peva „*O Little Town of Bethlehem.*“*

„Dušo, nećemo ostati na ulici! Ali Džajls je rekao da ćemo možda morati malo da prilagodimo svoje zahteve.“ Luk na čas zaćuti. „Čini mi se da je mislio na *tvoje zahteve*, Beki.“

To stvarno nije pošteno! Kad su nam dali obrazac, na njemu je pisalo: „Molimo vas opišite svoje želje što detaljnije“. I ja sam tako i uradila. A sad se žale!

„Očigledno ćemo morati da zaboravimo na salon za cipele.“

„Ali...“ Zaćutim ugledavši njegov izraz lica. Jednom sam vide-la salon za cipele u *Životima slavnih i bogatih*, i od tada žudim za njim. „Pa dobro, onda“, krotko kažem.

„A možda ćemo morati malo da proširimo i teren...“

„To mi ne smeta!“, kažem, dok Lukov mobilni počinje da zvoni. „Zapravo, mislim da je to dobra ideja.“

Upravo je Luk oduvek insistirao na Majda vejlu, a ne ja. Postoji *mnoštvo* mesta gde bih volela da stanujem.

„Ovde Luk Brendon“, poslovnim tonom kaže Luk. „O, zdravo. Da, obavili smo ultrazvuk. Sve je u redu. To je Džes“, govori meni. „Zvala je tebe, ali ti je telefon još isključen.“

„Džes!“, oduševljeno kažem. „Daj mi da pričam s njom!“

Džes je moja sestra. *Moja* sestra. Još uvek se oduševim kad god to izgovorim. Celog života sam mislila da sam jedinica – a onda sam otkrila da imam polusestru koju nisam ni poznavala! Nismo se slagale baš od *samog* početka, ali otkad smo zajedno preživjele oluju na planini i lepo se ispričale, postale smo prave prijateljice.

Nisam je videla nekoliko meseci, pošto je bila u Gvatemali na nekom geološkom istraživanju. Ali smo se čule telefonom i mejlom, i poslala mi je svoje slike na vrhu neke litice (u groznoj

* Poznata božićna pesma. (Prim. prev.)

plavoj vetrovcu umesto otmene jakne od veštačkog krzna koju sam joj poklonila. Stvarno.)

„Ja moram nazad u kancelariju“, govori Luk u telefon. „A Beki ide u kupovinu. Hoćeš li da je čuješ?“

„Pst!“ užasnuto šištim. Zna da pred Džes ne treba da pominje reč „kupovina“. S grimasom na licu, uzimam telefon i prinosisim ga uvetu. „Ćao, Džes! Kako ide?“

„Sjajno!“ Glas kao da joj dopire iz velike daljine, a čuje se i neko pucketanje. „Zovem da vidim kako je prošao ultrazvuk.“

Dirnuta sam što se setila toga. Verovatno visi na konopcu s neke litice i čeprka neku stenu, ali se ipak setila da me nazove.

„Sve je u redu!“

„Da“, kaže Luk. „Hvala bogu.“ U Džesinom glasu čujem olakšanje. Znam da se oseća krivom što sam pala s planine, pošto sam tamo otišla da tražim nju, jer..

U svakom slučaju, to je duga priča. Važno je da je beba dobro.

„Pa, Luk kaže da ideš u kupovinu?“

„Samo najosnovnije stvari za bebu“, nemarno kažem. „Neke... hm... reciklirane pelene. Na rasprodaji.“ Vidim kako mi se Luk smeje u lice i naglo se okrećem.

Nevolja sa mojom sestrom Džes jeste u tome što ona ne voli ni kupovinu, ni trošenje novca, ni uništavanje prirodne sredine neodgovornim potrošačkim ponašanjem. A misli da ni ja to ne volim. Misli da sam poslušala njene savete i postala štedljiva.

I jesam bila štedljiva, oko nedelju dana. Naručila sam veliku vreću ječma, kupila nešto odeće od *Oksfama** i napravila čorbu od sočiva. Ali muka sa štednjom je u tome što je tako *dosadna*.

* *Oxfam International* danas je međunarodna konfederacija 13 nezavisnih nevladinih organizacija osnovana 1995, i posvećena borbi protiv siromaštva i nepravde u svetu. *Oxfam Great Britain* sa sedištem u Oksfordu, osnovan je u Engleskoj još 1942, a naziv *Oxfam* predstavlja skraćenicu za *Oxford Committee for Famine Relief* (Okfordski komitet za borbu protiv gladi). Oksfamove prodavnice nastale su radi prikupljanja novca u dobrotvorne svrhe. (Prim. prev.)

Smuči vam se da jedete čorbuljke i ne kupujete skupe časopise i lepите stari sapun za novi u jednu veliku gnusnu grudvu. A vreća ječma je samo smetala Luku u ostavi gde drži štapove za golf, tako da sam je na kraju bacila i umesto toga kupila integralne biskvite.

Samo ne smem to da kažem Džes, da ne pokvarim naše dobre sestrinske odnose.

„Jesi li videla onaj članak o tome kako da sama napraviš ubruse za bebu?“ oduševljeno me pita ona. „Mislim da je to prilično lako. Počela sam da ti skupljam krpe. Možemo da ih napravimo zajedno.“

„O. Hm... Da!“

Džes mi stalno šalje primerke časopisa *Štedljiva beba*. U njemu možete naći naslove poput „Opremite dečju sobu za samo 25 funti!“ i slike beba u odeći od starih vreća za brašno, a ja padam u očajanje čim ga pogledam. Ne *želim* da stavljam bebu na spavanje u plastičnu korpu za rublje koja košta tri funte. *Želim* stvarno slatku kolevku s belom čipkom.

Sad je počela da priča o nekakvoj „nosiljci za bebu od konoplje“. Mislim da ću prekinuti ovaj razgovor.

„Moram da idem, Džes“, prekidadam je. „Hoćeš li doći na maminu žurku?“

Moja mama sledeće nedelje slavi šezdeseti rođendan. Pozvala je gomilu ljudi, imaće i živu muziku, a naš sused Martin će imati mađioničarski nastup!

„Naravno!“, kaže Džes. „To nikad ne bih propustila! Vidimo se.“

„Ćao!“

Sklapam telefon, okrećem se i vidim da je Luk uspeo da zauzvati taksi. „Hoćeš li da te odbacim do te rasprodaje?“, pita me, otvarajući vrata.

Vrlo smešno.

„Prodavnica *Bambino* u Kings roudu, molim“, kažem vozaču. „Hej, hoćeš li i ti sa mnom, Luk?“, dodajem u iznenadnom naletu

ushićenja. „Možemo da potražimo neka *kul* kolica i tako to, a onda da odemo na čaj...“

Već po Lukovom izrazu lica znam da će reći ne.

„Dušo, moram da se vratim. Imam sastanak s Ijanom. Ići ću drugi put, obećavam ti.“

Bilo bi glupo da se razočaram, jer znam da Luk punom parom radi za *Arkodas*. Barem je našao vremena da ode sa mnom na ultrazvuk. Dok taksi kreće, Luk me grli.

„Izgledaš sjajno“, kaže on.

„Stvarno?“ Smešim mu se. Moram da kažem da se danas zaista osećam dobro. Obukla sam svoje božanstvene trudničke *Erl* farmerke i moderne espadrile, i seksi majicu s tregerima Izabele Oliver, koji sam samo malčice povukla naviše da pokažem delić preplanulog stomačića.

Nisam to nikad ranije shvatala – ali trudnoća je sjajna! Dobro, stomak vam raste – ali tako *treba* da bude. A onda vam noge izgledaju tanje. I poprsje vam se odjednom divno popunjava. (Što se, moram da kažem, Luku prilično dopada.)

„Hajde još jednom da pogledamo slike sa ultrazvuka“, kaže on. Guram ruku u tašnu i vadim sjajni svitak slika te neko vreme zajedno posmatramo okruglu glavicu i maleni profil.

„Stvorili smo sasvim novo biće“, mrljam, opčinjeno gledajući u slike. „Možeš li to da veruješ?“

„Znam.“ Luk me čvrsto grli. „Ovo je naša najveća pustolovina.“

„Priroda je neverovatna.“ Grizem usnu, ponovo osećajući plimu osećanja. „Probudili su mi se svi oni majčinski instinkti. Jednostavno... želim našoj bebi da pružim sve!“

„*Bambino*“, kaže taksista, parkirajući se na pločniku. Dižem pogled sa ultrazvučnih snimaka i vidim sjajno novo pročelje pastelnih boja, tende sa crvenim prugama, vratara u kostimu vojnika-igračke i skriveno blago u prozorima. U izlozima je predivna dečja odeća, krevetac u obliku kadilaka iz pedesetih, i pravi crveni automobilčić na vrtešci, kao u zabavnom parku...

„Au!“, uzdišem, otvarajući vrata taksija. „Pitam se da li se i ovaj automobilčić prodaje! Čao, Luk, vidimo se...“

Već sam na pola puta do ulaza kad čujem kako mi Luk dovikuje. „Čekaj!“ Okrećem se i vidim da izgleda pomalo uznemireno. „Beki.“ Naginje se kroz vrata taksija. „Beba ipak ne mora da ima baš sve.“